

Der opnaas heller ikke nogen Lettelse for nogen-
sombest Privatmand eller Kommune, som enten
har et juridisk eller et Billighedskrav paa at blive
hjulpen. De Byrder, man letter dem for, ere
de frivillig, med velberaad Nu, gaaede ind paa,
og de ere fordelte over langere Tid samt i det
Hele ikke mere trykkelige, end at de væsentlig ikke
ville kunne søles. Jeg maa derfor fraraade at
stemme for Forslaget efter dets eget Indhold,
efter dets Historie, efter Folkethingets Stilling til
det. Men jeg vil yderligere give dette Raad af
Hensyn til selve den konstitutionelle Side af Sagen,
som jeg atter her kun skal berøre. Den konstitutionelle
Side er den, at Forslag af denne Natur overhovedet
kunne gaa igjennem Thinget og Rigsdagen uden
Ledelse fra Regjeringens Side. Regjeringens Stil-
ling til denne saavel som de to følgende Sager
paa Dagsordenen er mig ikke forklarlig. Jeg
tror jo ikke komme ind paa de næste Sager;
men jeg skal dog kun sige dette, at de konstitu-
tionelle Indvendinger imod dette Forslag vedrøre
ligesaa vel de følgende to Forslag. Det gjør paa
mig et pinligt Indtryk at se en Række af private
Forslagsstillere fra forskjellige Egne af Landet,
saaledes som det har været Tilfældet her, og som
det statistisk gennem Afstemningerne vil kunne
oplyses, staa hinanden bi med at forene sig om
at gennemføre saadanne Forslag. Jeg tror, at
det Sundeste og Rigtigste maa være, at det er
Regjeringen, der tager den Slags Ting i sin
Haand. Kunne vi staa ikke følge Regjeringen
aldeles i den Slags Spørgsmaal, vel, staa stand-
fer det her eller der, eller staa fører man Et og
Andet til under Forhandlingerne, men dog saaledes,
at det er Regjeringen, der bevarer Oerfugten over
de Foretagender, der skulle udføres af Hensyn
til Almeninteressens, af Hensyn til Kommunikations-
midlerne, ligesom ogsaa med Hensyn til den
finansielle Overveelse. Regjeringen behøver maa-
ste ikke at have Frygt i staa Henseende efter
Stillingen for Diebliffet, men mig vilde det ialt-
sald forekomme ganske naturligt, om man maatte
sige: Naar private Lovforslag paa den Maade op-
tage Finantjerne, som Tilfældet vil være her, vil
det være naturligt, endog nødvendigt, af Hensyn
til Finantsbalancen, at Regjeringens efterfølgende
Forslag — selv om der ikke var andre end finan-
sielle Hensyn tilstede — bleve satte tilside og i
anden Række. Hvorvidt nu dette vilde være rig-
tigt i og for sig, bortset fra det Finantielle, skal
jeg ikke omtale, men det er aabenbart naturligt, at
Bedtagelsen af disse private Forslag og den Ind-
skyldelse, deres Bedtagelse vil staa paa den fi-
nansielle Balance for det kommende Finantsaar,
yderligere maa vække Betænkelighed hos os mod
at følge Regjeringen i de følgende Forslag om
Afdeling af Kommunikationsmidlerne. Dertil
kommer desuden, at Rigsdagen for nylig har ved-
taget en Lov paa dette Omraade, og det er ikke
afkræftet, tværtimod, det staa som almindelig an-

taget ifølge de her offentlig fremsatte Udtalelser,
at denne Lov, den tidligere vedtagne Jernbanelov,
er vedtagen under den Forudsætning, at udover
den treaarige Periode, for hvilken den gjaldt,
maatte Staten ikke binde sig yderligere til Baner
Vest for Store Belt, og at det derefter skulde
tages under almen Overveelse, hvad man staa
endvidere skulde gjøre. Det lader sig ikke af-
kræfte, og jeg tror neppe engang, at det er for-
søgt afkræftet. Paa denne almindelig antagne
Forudsætning gjøres der imidlertid her et Brud,
som kan staa generende Følger. Det er jo kun
den anden Sag paa Dagsordenen, jeg har Lov
til at omtale, og jeg skal derfor ikke omtale nær-
mere den tredje og fjerde, men jeg skal dog blot
gjøre den almindelige Bemærkning, at de væsent-
ligste Indvendinger, hentedede fra det Konstitu-
tionelle og det Finantielle, som efter min Mening ram-
mer Nr. 2 paa Dagsordenen, ogsaa ville ramme
Nr. 3 og Nr. 4, og at jeg agter at stemme mod
alle tre Forslag. Jeg gjentager, at det ikke mindst
er af Hensyn til den Side af Sagen, som tid-
ligere er berørt; thi skulde det etableres her, at
man kan stille private Forslag, den Ene om den
Jernbane, den Anden om den Jernbane o. s. v.,
staa vi ingen Ende paa Forslag, og staa
bliver der en Nødvendighed for, at En-
hver saaledes kaster sine lokale Ønsker ind med.
Dette er jo ogsaa nylig sket ved det nys indbragte
Forslag om to Jernbaner. Et saadant Exempel
kan enhver Rigsdagsmand give for sin Eyns Bed-
kommende, og denne Fremgangsmaade, hvorved
dette noget vanskelige Thema er ført ind paa en
Wei, hvor man slet ikke marker Regjeringens
Haand, har Regjeringen i Virkeligheden selv ved
sin Stilling givet Anvisning paa. Det ser altsaa
ud, som om det skal være saaledes, at, naar de
Herrer ville have deres lokale Ønsker gennem-
førte, staa have de den Wei at gaa at finde Andre,
der ogsaa have lokale Ønsker, og forbinde sig i
en vis Forstand som Grupper af Forslagsstillere
med andre Grupper af Forslagsstillere og indbyr-
des blive enige om at stemme for hinandens lokale
Ønsker; Regjeringen siger da: ja vel, lad gaa, og
staa er Tingen i Orden. Jeg tror ikke, at det er
en heldig Maade at gaa frem paa; tværtimod, jeg
tror, at der er intet Spørgsmaal i vor Stats-
husholdning, der mere kræver en Regjerings faste
Ledelse end dette, hvor de lokale Ønsker ere staa
stærkt fremtrædende.

Bønløkke: Det ærede Medlem kommer
til at undskynde, at vi have benyttet den Ret, vi
have ifølge Forretningsordenen. Det ærede Med-
lem kan ikke med nogen Ret behævide os, at vi
ere komne frem med disse Sager. Det er ikke
nye, men godt kjendte Sager, og det ærede Med-
lem har kjendt dem fra Først af. Jeg kan kun
fremdeles anbefale Lovforslaget til det høie Things
Belvilie. Jeg vil haabe, at den Afstemning, der